

POSTANOWIENIE

Dnia 6 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z odwołania E. w Ś.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.
z udziałem zainteresowanego H. P.
o ustalenie obowiązku ubezpieczenia społecznego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 6 października 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 6 października 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 6 października 2015 r. Sąd Apelacyjny w (...) w sprawie z odwołania J. H., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Zakład E. w Ś. , od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. w przedmiocie ustalenia obowiązku ubezpieczenia społecznego, przy udziale zainteresowanego H. P., na skutek apelacji organu rentowego zmienił zaskarżony wyrok i oddalił odwołanie oraz orzekł o kosztach postępowania z obie instancje.

Odwołujący się zaskarżył powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na potrzebę wykładni przepisów wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. W ocenie odwołującego się przedmiotem wykładni powinny stać się przepisy zawarte w tytule XV Kodeksu cywilnego, a w szczególności art. 627 k.c. w związku

z art. 628 k.c. i nast., regulujące umowę o dzieło. W ocenie skarżącego problemów interpretacyjnych sądom przysparzają umowy o tzw. „drobne roboty budowlane”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Wniesiona w sprawie skarga nie wykazała znaczenia jej rozstrzygnięcia dla realizacji tej publicznoprawnej funkcji skargi kasacyjnej, względnie potrzeby ujednolicenia orzecznictwa sądów powszechnych i rozwoju jurysprudencji.

Powołanie się w skardze kasacyjnej na potrzebę wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania przez autora skargi, że na podstawie tych samych przepisów prawnych w różnych sprawach tego samego rodzaju podejmowane są rozbieżne rozstrzygnięcia sądowe, które nie znajdują przekonującego uzasadnienia w różnicach wynikających z ustaleń sądu dotyczących okoliczności faktycznych lub prawnych w tych sprawach. Konieczne jest opisanie tych wątpliwości lub rozbieżności, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a nadto przedstawienie przez skarżącego własnej propozycji interpretacyjnej (postanowienia Sądu Najwyższego z 30 stycznia 2003 r., I PZ 124/02, LEX nr 1130960; z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). Przesłanka ta wymaga więc wykazania przez autora skargi, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, ze wskazaniem na czym te poważne wątpliwości polegają, nie doczekał się wykładni, bądź że jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (postanowienia Sądu Najwyższego: z 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151; z 15 października 2002 r., II CZ 102/02, niepublikowane).

Rozstrzygnięcie wątpliwości interpretacyjnych nie może się też sprowadzać do odpowiedzi na zarzuty autora skargi skierowane pod adresem zaskarżonego orzeczenia ani też do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów (postanowienie Sądu Najwyższego z 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP-wkł. 2003 nr 13, poz. 5).

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania sam skarżący dostrzega, że wskazana przez niego problematyka ma bogate orzecznictwo. Wskazać w tym zakresie można chociażby odnoszący się do umów, których przedmiotem były prace budowlane, wyrok Sądu Najwyższego z 25 marca 2015 r., III UK 159/14, niepubl. Nie budzi wątpliwości, że praca polegająca na skuwaniu posadzek w określonym rozmiarze i z oznaczeniem terminu wykonania może być zależnie od okoliczności, takich jak między innymi podporządkowanie poleceniom, współpraca w ramach zespołu, zobowiązanie do starannego działania bądź osiągnięcia określonego rezultatu uznana na przykład za umowę o pracę lub umowę o dzieło. Jest to jednak w tak prostych okolicznościach sprawy kwestia zastosowania przepisów prawa, a nie jego wykładni. Natomiast zastosowanie prawa w konkretnej sprawie to domena podstawy przedsądu wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., na którą to podstawę odwołujący się nie powołuje się w skardze kasacyjnej.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.